

בש"פ 5586/23 - אברהם חיימוביץ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5586/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: אברהם חיימוביץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק ע"ח 22122-07-23 שניתנה ביום 19.7.2023 על ידי כבוד השופטת ד' כהן

בשם המבקש: עו"ד יאיר גרוס

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטת ד' כהן) מיום 19.07.2023 בע"ח 22122-07-23, במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד השופטת א' גרבי) מיום 10.07.2023 בא"ש 1234-07-23, בגדרה נדחתה בקשת המבקש להורות על ביטול איסור השימוש ברכבו.

2. ביום 02.07.2023 נתפס תושב האזור, מרנסים אבוא כבאש (להלן: הנהג), נוהג ברכבו של המבקש, מעסיקו, כשהוא אינו אחוז ברישיון נהיגה כדין. נוכח זאת, הוגש נגד הנהג דוח תעבורה בגין נהיגה ללא רישיון, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); וכן, הורה קצין משטרה על איסור השימוש ברכבו של המבקש, למשך 30 ימים, לפי סעיף 57א לפקודת התעבורה.

3. המבקש הגיש לבית משפט השלום בקשה להורות על ביטול איסור השימוש ברכבו, בטענה כי סעיף העבירה שיוחס לנהג - סעיף 10(א) לפקודת התעבורה - אינה מתאימה לעניינו, מכיוון שמדובר בנהגשיש לו הסמכה לנהיגה. נטען, כי עניינו של הנהג נכנס בגדר תקנה 578ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), שעניינה בהסדרת התנועה של נהגים תושבי האזור בשטחי ישראל; וכי תקנה זו אינה מקימה סמכות לקצין משטרה להורות על איסור שימוש ברכבו. בית משפט השלום דחה בקשה זו, בקבעו כי אמנם יש לברר את טענות המבקש בדבר

סעיף האישום הרלוונטי, אך לא בשלב הזה של ההליך. כמו כן, צוין כי אף לא הוצגו לעיון בית המשפט, ולכאורה אף לא לקצין המשטרה בשטח, אסמכתאות לעניין מצב רישיונו של הנהג.

4. המבקש ערר לבית המשפט המחוזי על החלטת בית משפט השלום, וערר זה נדחה - משקבע בית משפט קמא כי לא הוכחה כל עילה להתערבות בה.

5. מכאן הבקשה המונחת לפניי, בגדרה שב המבקש על טענתו, לפיה לא ניתן להאשים את הנהג בעבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, אלא בתקנה 578ב לתקנות התעבורה. נטען, כי עניינו מצדיק קבלת רשות לערור "בגלגול שלישי" לאור העובדה ש"מדובר בפעולה מינהלית של קצין משטרה שעל פניו פעל בניגוד לסמכות תוך שהוא פוגע בקניינו של המבקש".

6. לאחר שעיינתי בבקשה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על-ידי בית המשפט המחוזי, ב"גלגול שלישי", תינתנה במשורה, ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או ציבורית, או כאשר מתעורר חשש לאי-צדק חמור או עיוות דין (בש"פ 3825/22 נגיב נ' מדינת ישראל (07.06.2022); בש"פ 2785/19 יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.04.2019)). המקרה שלפניי אינו בא בקהלם של אותם מקרים חריגים. זאת, משום שהן החלטת בית משפט השלום, הן החלטת בית המשפט המחוזי נעוצות בנסיבותיו הספציפיות של מקרה זה, ואין בהן, בהתאם לאמות המידה הנזכרות, כדי להצדיק מתן רשות ערר. כפי שציין בית משפט השלום בהחלטתו, יש לברר את טענות המבקש בדבר סעיף האישום הרלוונטי עד תום - אך זאת, במסגרת ההליך העיקרי.

7. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ה' באב התשפ"ג (23.7.2023).

שׁוֹפֵט